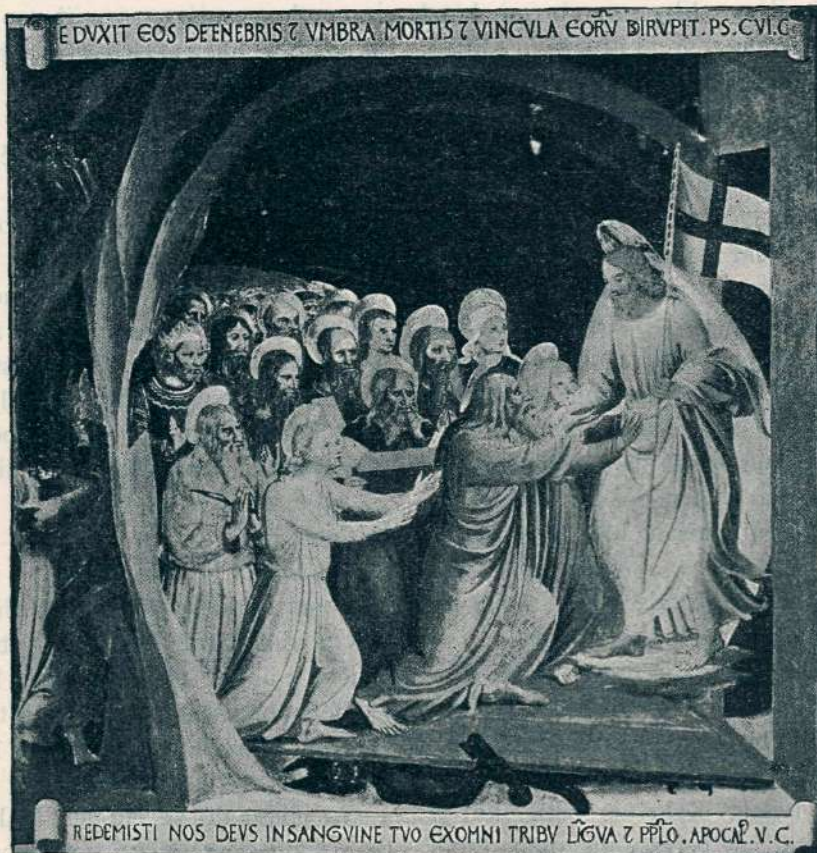

Slika je razumljiva na prvi pogled.

Nekoliko čudna se zdi prikazen trpečega Jezusa v podnožju. A pomisliti je, da je slika visoko na steni in poleg Gospoda je stajalo za Najsvetejše ali pa za kakšno relikvijo. Razven tega se pa ne sme pozabiti, da je i tukaj Fra Angelico uporabil snov,

katero je tako ljubil in v samostanu svetega Marka največkrat naslikal: trpljenje Kristusovo. Opomniti je ob jednom hotel vsakega Medicejca, ki je prišel sem v zlatu in demantih, da se naj nikar previsoko ne povzdiguje, temveč naj premišljuje trpljenje Izveličarjevo. Jednak utisek dela naj slika i na

Slikal Fra Angelico.

Kristus pred peklom.

druge. Verska čustva naj v njih obudi, da jim bo tudi v dušni blagor, kakor pravi narodna pesem:

Kot kraljem zvezdica nekdanj
Nam vere luč zdaj sije,
Le zvezda ta nas pelje v raj
Nebeške domačije.

V isti dobi, v samostanu sv. Marka, se je pečal Fra Angelico marljivo tudi s slikarstvom na platno. Od vseh strani so naročevali pri njem slike; prosili so ga in rotili za nje; visoke cene so mu obetali že za malenkostna dela. Posebno cerkve so si

šte le v čast, imeti kak kras v svojih prostorih od brata Ivana. A on je le malokatero prošnjo uslišal, ker je bil z delom preobložen.

Omenili smo že, da je Fra Angelico samo svete, verske predmete slikal; posvetne stvari se ni dotaknil. Ljubil je samo snovi, o katerih je vedel, da bodo verski čut povzdigovali, blažile in utrdile srca v krepostih. Posebno je pa jedna misel zanimala njegovega duha. Cele dni je bil v njo vtopljen, razmotrival jo je na vse strani, in ko je dovršil v duhu primeren načrt, jo je s spretnim